

ACC. N:R M. 8504: 1-6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne*

Upptecknat av: *J. Aug. Persson*

Härad: *Bara*

Adress: *St. Kvistbodergat. 13 Lund*

Socken: *Burlöv*

Berättat av: *J. d. skollärare Almgren*

Uppteckningsår: *1942*

Född år *1833* i *Läslöv*

Att få fyrlingar ansågs som syndastaff,

Fr. ärlhistorier. s. 4-5, 6.

(s. 1-2.)

När Santesons på Stora Bernstorps gård i Sunnarå
de fick Lyrtingar!

Det var någon gång vid mitten på 1850-talet det
hände sig för mig talat om, äfven skollärare Hans Alm-
gren i Burlöv har talat om det, han var den gängen lärare
i Sunnarå, och enligt hans mening så var det ett syndastraff
till Santesons hustru af vår helre, prästod Alm-gren.

Hur kunde det väl ha varit gånget jag då, det kan ju
hända så någon gång, kanske helt som en nyck af naturen.

Nej detta var ett syndastraff, ty det hände en gång att
det kom en tuggkärling till Bernstorp och hon hade en hel
lyng gunga med sig, ä en i geren som inte kunne gå inu, så
ha Santeskan ti na, e de oss litt räd ä ha so många unga
norr hon ska gå ä tugga från ti dom, hon e jo li en glesa
so, ä sin so fick hon väl sira jo en gång, ho de e larell
ett syndastraff ti na, ä de så jo oss alla mencker.

Men de lefde inte länge heller, de va inte större än
källinga sa Almgren, men jag vet inte om han hade sett
dem det tror jag nu inte, det sade inte Almgren.

Men man hade hört att de blefva döpta i Burslöfs
kyrka och då bars de fram på ett silfverfat.

Men det tror jag inte heller, ty då hade de nog varit
döda innan de nådde det förhåder jag.

Det kommer alltid ut sådana underliga rykten när
något så orsalligt händer som detta, men att de varit
till, och ligga begrafna i Burslöfs kyrkogård det är bevisat.

Men Almgrens tro på syndstraffet är inte bevisad, men
den var så stark så den kunde inte rubbas.

Men han var ju också till ytterlighet vidskeplig och lög-
gamlas bönder tänka till sin död.

Troll och spöke, marer och varulfovar, hexor och allt möjligt
fantasi som han sade, det trodde han på, och ville man inte
hålla med honom så blef han så arg så han svar och gick.

När Santensons
på Stora Berns-
torp...

Fed. 2.

När kyrkoherde Seldener i Burlöv var kung prä
Lätti, ären 1805-1808.

Kyrkoherde Jöns Henrik Seldeners sagolika lifnadshistoria har jag hört berättas dels af min far, och dels af en läskamrat till honom landbrukare Bengt Nilsson i Skräf, / numera kallas det för Seger samt en annan läskamrat därifrån vagnmakare Nils Jönssons hustru Agnes, men mest af skollärare Almgren i Burlöv, de förela under ären 1891-92, men Almgren hender år 1918.

Det var af en res handling att han kom att berätta om honom, en gång så hade jag varit i Skräf, jag bodde nämligen i Nordana den gången, - så gick jag in om de nora grinderna till kyrkogården i Burlöv och så ut genom de ötre alltät snedt öfver kyrkogården, där gick han Almgren som vanligt och pratta med folk, och då gick vi där och såg prä grafbärarna, och till sist så kom vi också till Seldeners.

Så säger jag då: här ligger ju en prest begravd som har varit kyrkoherde här, där min far gick och läste.

Ja de gör där så han då, men annars va de en kung.

Ja en sockenkung väl, menar Almgren väl.

Nej får jag veta han då, en riktig kung, men ja har glömd var de va när stens som han va kung, de skulle va på en stor ö i Söderhavet eller ve Westindien när stens.

Han har snackad om nåd men de va inte med man fick han ti se för där va ju bodde negra ä menskoätare, ä muhatter ä allt djefla pack på den ön so han måtte rima. Särifrå ti säll, men han skulle helst ta me de, de färrite ja.

Men han va där ändå i tre år, de bar si vell inte at komma iveri för, men de va farlia är eller, va han sa.

Men den bästa tiden han lefde då va han mest fjalled, han trode allti ad negrana de skulle komma ä till han igen, eller så skuda han, så hade allti en pappert i lommen tires som va laddad så han skulle kunna klippa ti dem.

När kyrkoher-
de Seldener...

Sid. 2.

Han hade en lycka i väggen till pratersexpeditionen ^{han} som
expirera de församlingar i som kom dit, men allti så tilla ^{att säga},
försiktigt ut innan han öppnade med den venstre handen,
i den högre hade han allti pofferten tere, ifall de va en vege.

Så te siet så kunne han inte skata ^{kallades} (så han måtte ha en
hjelprest som hette Bug, och den var där när min far gick
och läste, han bodde ^{vid} för sig själv på ett ofvareum så chlo-
gren det fins där ännu i den gamla boningslängan.

Hvarför gjorde han så frågade jag då.

Jo svada då chlogren! Kåringen va ett as, så han kunne
inte va där mere hos na, här lå han ä frö, hon ville inte el-
da ti han utan de måtte han sjelf göra.

Så bruti han bada oss mitt om vintern när där va is po-
vanned, då skussa drängen han när ti Gårslöf fru ä där
slo han koll po isen me en yse ä sin bada han där i kallet.

Men so en gång han hadde vad där ä badad so ble han
rent farrkyld so han to sin dö äv de.

När kyrkoher-
de öldener...

Sid. 3.

När kyrkober-
de Seldener...

Sid. 4.

Men de ble hon vänt glad när han va dö, men där ble där
ett farlett sompterande, sa då Almgren, han hadde inte mindre
än sjuttan katta hos si där apple, ä di lä ä katta hos han i
sängen där han lä, so di hadde ä skutta flere da ä senka
ä skuda katta ä gora rent etter dom, farr der va kattamäij
öfver allt i ofvankummed, så darr så farlett ud.

Där bar en gammal enka därute i Bierhof Hanna Persson, hon
mens honom men hon är också nu snart 91 år gammal.

Här har vad en liden bok om honom och sa Almgren, men
den vet jag inte herr den har tad vejen.

De va en fin och lärd herre sa Almgren, men norr riktigt
prest ti predika va de inte, han va med farr snäll so de gora
ne han va di ville sa Almgren.

Men sin do prostin Menander kom tid, de va en som kunne
hälla dom i styg sa Almgren, ä de fick han sjelf också
känna på när han svor med skolbarnen.